

HỒI THỨ MỘT TRĂM NĂM MƯỜI TƯ MỤC QUÝ PHI THI HÀNH ĐỘC KẾ

Tiêu Phong hỏi:

-Hoàng đế phong cho tiểu muội làm công chúa, tiểu muội có thích không?

Ông vừa nói vừa giơ túi rượu lên, mở nắp ra rót vào miệng uống ừng ực.

Trong nhà đại sảnh, bốn bề toàn bì rượu đầy. Lúc nào Tiêu Phong hứng lên lại uống, không cần có người châu chực.

A Tử cười nói:

-Cung hỷ tở phu lại được thăng quan!

Tiêu Phong thở dài đáp:

-Hoàng thượng phong cho ta làm Tổng vương kiêm chức Bình Nam đại nguyên soái, thống lĩnh ba quân đi chinh phạt Nam triều. Tở muội thử nghĩ coi: nếu xảy cuộc chiến tranh thì biết bao nhiêu sinh linh phải tàn hại? Vì thế ta không chịu bái mệnh, nên Hoàng thượng đem lòng tức giận.

A Tử nói:

-Tở phu thế thì kỳ thiệt! Tiểu muội nghe người ta nói, khi ở Tụ Hiền trang, tở phu đã sát hại vô số hào kiệt võ lâm Trung Nguyên, không buông một tiếng thở dài. Bọn Nam Man ở Trung Nguyên khinh mạn tở phu quá tệ. Bữa nay Hoàng thượng dành cho tở phu một cơ hội để trả hận, đâu phải chuyện dễ dàng. Thế mà tở phu lại không lấy làm sung sướng là nghĩa làm sao?

Tiêu Phong lại dốc bì rượu lên uống một hơi, rồi thở dài đáp:

-Ngày ấy ta cùng tở nương của tiểu muội bị vây đánh, nếu mình không gắng sức chiến đấu tất bị loạn đao phanng thân. Đó là trường hợp bất đắc dĩ. Những người bị ta giết hôm ấy có rất nhiều bạn tốt! Mỗi khi ta nhớ đến lại hối hận trong lòng.

A Tử nói:

-à! Tiểu muội biết rồi. Ngày ấy tở phu vì chị A Châu nên mới giết người. Vậy bây giờ xin tở phu vì tiểu muội mà giết bọn dã man Nam triều. Như vậy chẳng hay lắm ru?

Tiêu Phong trợn mắt lên đáp:

-Nhân mạng là trọng. Vậy mà tiểu muội coi chẳng khác gì giết dê, giết bò. Gia gia Tở muội tuy là người Đại Lý, song má má Tở muội cũng là người Tống...

A Tử bĩu môi ngắt lời:

-Tiểu muội biết lòng tử phu rồi. Cả một ngàn tiểu muội, tử phu cũng không coi bằng một chị A Châu. Một vạn A Tử còn sống cũng chưa bằng một chị A Châu đã chết rồi. Tiểu muội chắc là phải chết may ra mới được tử phu nghĩ tới một chút. Nếu tiểu muội biết thế này... thì chẳng tội gì mà lặn lội đường xa điệu vợ đến đây để... thăm tử phu... Tử phu có bao giờ quan tâm đến tiểu muội đâu?

Tiêu Phong nghe lời nói của A Tử đầy vẻ oán hận, thì trống ngực đánh thành thành, tự hỏi:

-Phải chăng cô bé này ngấm ngấm có tình ý với mình? Như thế quyết là không được!

Ông liền đáp:

-Tử muội hãy còn nhỏ tuổi mà đã ương ngạnh tức tối, không hiểu được công việc của người lớn...

A Tử cướp lời:

-Cái gì mà nhỏ tuổi với người lớn?

Tiểu muội không còn nhỏ nữa đâu. Tử phu đã nhận lời với tử nương chiếu cố cho tiểu muội... thì ra tử phu chỉ chiếu cố cho lưng cơm manh áo... có bao giờ được tử phu chiếu cố cho điều gì đâu. Trước nay tử phu vẫn chưa hiểu được lòng tiểu muội đã nghĩ gì...

Tiêu Phong càng nghe nói lại càng kinh hãi, không dám nói lời.

A Tử xoay lưng lại nói tiếp:

-Ngày tiểu muội bị đui mắt đã biết rằng tử phu chẳng ưa gì tiểu muội, nên tiểu muội cũng chẳng đến thân cận làm chi. Bây giờ mắt sáng rồi, tử phu cũng chẳng thèm nghĩ đến. Tiểu muội... kém chị A Châu ở những chỗ nào? Kém bề nhan sắc hay kém thông minh? Chẳng qua là tử nương chết rồi, nên lúc nào tử phu cũng nhớ. Tiểu muội ân hận không được tử phu đánh một chưởng chết quách đi cho rồi! Có thể thì tử phu mới nghĩ đến tiểu muội, cũng như đã nghĩ đến chị A Châu...

A Tử nói đến chỗ thương tâm, đột nhiên nàng nhảy xổ vào lòng Tiêu Phong oà lên khóc.

Tiêu Phong chân tay luống cuống không biết nói thế nào để khuyên dỗ nàng.

A Tử ghen ngào một lúc, rồi lại nói:

-Sao tiểu muội lại còn là đứa con nít được? Giữa đêm mưa gió ở bên cây cầu nhỏ, tiểu muội thấy tử phu đánh chết tử nương, rồi khóc lóc cực kỳ thảm thiết. Tiểu muội thấy thế cũng thương tử phu vô cùng và định bụng theo luôn bên mình tử phu. Nhưng tử phu nhất định không chịu. Tiểu muội liền rửa thắm trong bụng: "Được rồi! Người đã không cho ta đi theo, thì ta quyết làm cho người thành người tàn phế." Thế rồi, tiểu muội bố trí cho một bọn đi theo.

Bây giờ Tiêu Phong mới tỉnh ngộ liền hỏi:

-Ngày ấy Tử muội dùng độc châm để bắn ta cũng là vì lẽ này ư?

A Tử bắm lấy hai vai Tiêu Phong lay thật mạnh, la lên:

-Tỷ phu ngu quá! Còn muốn bắt miệng tiểu muội phải nói ra nữa ư? Vậy là từ trước tới nay, tỷ phu chẳng biết gì đến tâm sự tiểu muội cả.

Tiêu Phong nhẹ nhàng vuốt mái tóc mây trên đầu A Tử, khẽ nói:

-Tử muội! Ta lớn tuổi hơn Tử muội gấp đôi. Đối với Tử muội, ta chẳng khác gì thúc thúc hoặc đại ca, ta chỉ chiếu cố cho tiểu muội trong bề bực đó thôi. Trong đời ta, ta chỉ yêu có một người đàn bà. Người đó là tỷ nương của tiểu muội. Vĩnh viễn không có người thứ hai nào thay thế cho A Châu được. Ta đã quyết định không yêu một người con gái nào nữa. Hoàng thượng đã ban cho ta hơn một trăm mỹ nữ mà ta chưa để mắt đến bao giờ. Sở dĩ ta quan tâm đến Tử muội cũng chỉ vì A Châu, chứ không phải vì ta.

A Tử tức quá, giơ tay lên tát vào mặt Tiêu Phong đánh bốp một cái.

Giả tỷ Tiêu Phong muốn né tránh thì chẳng khó gì, nhưng ông thấy A Tử cảm hận đến xám mặt, toàn thân run lẩy bẩy, cặp mắt lộ vẻ cực kỳ đau khổ, nên ông không nỡ tránh phát chưởng này.

A Tử tát rồi lại sinh lòng hối hận, la lên:

-Tỷ phu! Tiểu muội thật đã lỗi lầm... Tỷ phu đánh trả đi! Đánh trả đi!

Tiêu Phong nói:

-Đó chẳng phải là tính nết con nít là gì? Tử muội! Trên đời chẳng có việc chi là không kết liễu. Tử muội bất tất phải thương tâm làm chi. Ta là một gã hán tử thô hào, Tử muội kề cận ta chỉ khổ lụy cho mình mà thôi.

A Tử hỏi:

-Khoé mắt của tiểu muội trông buồn thảm lắm phải không? Cái đó là của gã Xú Bát Quái đã cho tiểu muội!

Tiêu Phong hỏi:

-Xú Bát Quái nào?

A Tử nói:

-Cặp mắt này là của gã Xú Bát Quái đầu sắt đã cho tiểu muội.

Tiêu Phong chưa hiểu đầu đuôi, liền hỏi:

-Xú Bát Quái, gã đầu sắt là ai?

A Tử đáp:

-Gã là Bang chúa Cái Bang tên gọi Vương Tinh Thiên. Gã còn làm Chưởng môn phái Cực Lạc nào đó. Tỷ phu có biết gã là ai không? Nói tới gã lại không khỏi cười vỡ bụng. Gã chính là Du Thản Chi mà tiểu muội đã lồng cái đầu sắt vào. Không hiểu gã học được kỳ môn võ công ở đâu mà cứ lẻo đẻo theo tiểu muội hoài, gã dám hy sinh cả tính mạng để cầu cạnh tấm lòng thương yêu của tiểu muội. Tiểu muội đã bị gã lừa gạt cực kỳ đau khổ. Một điều kêu gã bằng Vương công tử, hai điều kêu bằng Vương công tử. Bây giờ cứ nghĩ đến lại xấu hổ vô cùng!

Tiêu Phong lấy làm kỳ hỏi:

-Té ra Bang chúa Cái Bang chính là gã đầu sắt đấy ư? Thảo nào mặt gã đầy vết sẹo. Chắc là gã tháo cái đầu sắt nên bị rách da thịt. Gã không nghĩ đến mối thù cũ lại hết lòng với Tử muội, thật là con người hiếm có.

A Tử cười lạt nói:

-Cái gì mà hiếm có? Có phải gã tốt bụng đâu? Gã chỉ muốn đánh lừa để lấy cho kỳ được tiểu muội.

Tiêu Phong nhớ lại tình trạng hôm ở trên núi Thiếu Thất Du Thản Chi đăm đăm nhìn A Tử bằng cặp mắt thâm tình. Nhưng lúc đó ông không để tâm nên không biết.

Tiêu Phong lại hỏi:

-Thế là khi Tử muội biết chân tướng gã, rồi nổi nóng lên giết phắt gã đi, để móc mắt phải không?

A Tử lắc đầu đáp:

-Không phải! Tiểu muội không giết gã. Cặp mắt này là gã tự nguyện cho tiểu muội.

Tiêu Phong cả kinh không hiểu rõ liền hỏi:

-Tại sao gã lại móc mắt ra cho tiểu muội?

A Tử đáp:

-Gã là con người ngốc dại, điên rồ. Tiểu muội lên cung Linh Thứu, núi Phiêu Diểu tìm đến Hư Trúc Tử để xin y chữa mắt cho. Y mở sách thuốc ra coi hàng nửa ngày, rồi bảo phải đổi mắt người sống thay vào mới được. Trong cung Linh Thứu, hết thấy mọi người đều là phụ nữ thuộc hạ Hư Trúc Tử. Tiểu muội đã đến cầu y chữa mắt, dĩ nhiên không tiện móc mắt bọn phụ nữ đó. Tiểu muội liền kêu Du Thản Chi xuống núi tìm một người, thì gã khóc ròng nói là nếu tiểu muội khỏi mắt rồi, nhìn thấy chân tướng gã, tất không hỏi gì đến gã nữa. Tiểu muội đã bảo là vẫn coi gã như cũ, nhưng gã không tin. Ngờ đâu gã cầm lưỡi dao nhọn đưa cho Hư Trúc Tử bảo y lấy mắt gã mà thay. Dù gã đầu sắt nguyện ý, nhưng Hư Trúc Tử vẫn không chịu. Gã đầu sắt liền cầm đao rạch mặt ra nói: nếu Hư Trúc Tử không chịu thì gã tự sát ngay lập tức. Hư Trúc Tử không làm sao được đành lấy mắt gã để thay cho tiểu muội.

A Tử kể lại câu chuyện một cách ung dung bình thường nhưng Tiêu Phong lại cho là câu chuyện rùng rợn, còn kinh động tâm phách hơn là cuộc ác đấu giết người.

Hai tay ông run lên, liệng bì rượu xuống đất hỏi:

-A Tử! Gã đầu sắt cam tâm tình nguyện đem mắt đổi cho Tử muội ư?

A Tử đáp:

-Phải rồi!

Tiêu Phong nói:

-Thế thì người là một kẻ mặt sứa gan lim, người ta lấy mắt cho người mà người thân nhiên nhận lấy ư?

A Tử thấy Tiêu Phong sáng giọng thì nàng lại khóc oà lên nói:

-Tỷ phu! Nếu tỷ phu bị mù mắt thì tiểu muội cũng cam tâm đổi mắt cho tỷ phu!

Tiêu Phong nghe lời nàng cực kỳ thiết tha, chứ không phải là điều giả trá, ông không khỏi động tâm dịu dàng nói:

-Tử muội! Du quân như vậy là có một mối tình thâm trọng với Tử muội. Tử muội được phúc mà không chịu hưởng. Trên thế gian này, trừ y ra còn tìm đâu thấy người tình lang thứ hai như vậy? Hiện giờ y ở đâu?

A Tử đáp:

-Chắc là gã còn ở lại cung Linh Thứu. Gã đã không mắt thì làm sao mà rời khỏi được núi Phiêu Diểu cực kỳ hiểm trở kia?

Tiêu Phong nói:

-Trời ơi! Không chừng nhị đệ ta đã tìm được một tên tử tù nào để thay mắt gã rồi cũng nên.

A Tử nói:

-Không được đâu! Hư Trúc Tử đã bảo gã móc mắt ra rồi kinh mạch bị đứt hết, không thay lại được nữa.

Tiêu Phong nói:

-Tử muội mau mau đi bầu bạn với gã. Bất luận gã ở bên trời góc biển cũng không nên rời xa gã một bước nữa.

A Tử lắc đầu đáp:

-Tiểu muội không đi đâu. Tiểu muội chỉ kề cận tỷ phu mà thôi. Con người xấu như quỷ sứ kia, tiểu muội trông thấy tất phải nôn oẹ, còn đi với gã thế nào được?

Tiêu Phong tức giận nói:

-Tuy mặt người xấu nhưng lòng người còn đẹp hơn gấp trăm. Ta không muốn người bầu bạn với ta. Ta không thèm nhìn mặt người nữa.

A Tử rú lên:

-Ta... ta...

Rồi nàng nói không ra tiếng.

Bỗng nghe có tiếng chân người vào tới cửa. Hai gã vệ sĩ đồng thanh nói:

-Có thánh chỉ đây!

Cánh cửa mở ra.

Tiêu Phong cùng A Tử đều quay ra, thấy sứ giả nhà vua tiến vào sảnh đường.

Nghi lễ triều đình nước Liêu không phiền phức như nhà Đại Tống. Bầy tôi thấy sứ giả nhà vua chỉ đứng nghiêm để nghe đọc chiếu chỉ, mà không phải mặc triều phục, bày hương án, quỳ xuống tiếp chỉ.

Sứ giả lớn tiếng tuyên bố:

-Hoàng thượng triệu Bình Nam công chúa ra mắt thánh giá.

A Tử đáp:

-Xin tuân mệnh.

Nàng lau nước mắt đi theo sứ giả.

Tiêu Phong nhìn sau lưng A Tử, nghĩ thầm:

-Du Thản Chi đối với nàng hết dạ chung tình, thật là cổ kim hiếm có. Chỉ vì mối tình đầu của nàng để hết cả vào mình ta, lúc nàng bị trọng thương, ta lại không ty hiềm nam nữ đến nỗi nàng mang một mối si tình từ lúc còn nhỏ tuổi. Ta bảo nàng quay về với Du Thản Chi, nếu bỏ con người đui mù đáng thương đó, thì hoàng thiên tất chẳng dung tha.

Ông nghe tiếng bước chân của sứ giả và A Tử đi xa rồi, lại nghĩ tới Gia Luật Hồng Cơ quyết ý sai ông đi đánh Tống. Ông lẩm bẩm:

-Hoàng thượng với A Tử có việc chi? Chắc không ngoài chuyện bảo nàng khuyên mình vâng mệnh đánh Tống. Nếu mình cương quyết không tuân chiếu chỉ thì còn đâu là phép nước? Vừa rồi ở ngoài cõi Nam Giao đã xảy cuộc tranh chấp. Hoàng thượng tay nắm đốc kiếm toan nổi sát khí, nhưng chắc ngài nghĩ lại đạo quân thần, nghĩa anh em rồi cố nén lòng. Nếu mình phụng mệnh xuất chinh, tàn sát ngàn muôn người Tống, thì hẳn tâm thế nào được? Hướng chi hiện giờ gia gia mình lại xuất gia đầu Phật ở chùa Thiếu Lâm, người nghe mình dẫn quân Nam chinh, nhất định người phải đau lòng. Hỡi ôi! Mình kháng cự quân mệnh là kẻ bất trung, không vẹn tình chi lan là bất nghĩa. Mình đem quân xuống Nam tàn sát bá tánh lại là bất nhân, trái với chí hướng của phụ thân còn là bất hiếu. Trung hiếu khó lòng vẹn cả hai bề, nhân nghĩa khôn đường bảo vệ. Biết làm sao bây giờ? Thôi thôi! Chức Nam Viện đại vương này không làm nữa, ta đành treo ấn bỏ đi không một lời từ biệt. Nhưng đi đâu bây giờ? Một vùng trời đất bao la mà không còn một chỗ cho Tiêu Phong này dung thân!

Ông dốc bì rượu lên nốc một hơi, rồi tự nhủ:

-Ta chờ A Tử quay về, rồi cùng nàng lên núi Phiêu Diểu. Một là đưa nàng lại cho Du Thản Chi, hai là cùng nhị đệ bàn hoàn ít ngày, rồi sau sẽ liệu.

Nhắc lại A Tử theo Vương Sứ đến ngự doanh. Vừa nhìn thấy Gia Luật Hồng Cơ, nàng đã nói luôn:

-Hoàng thượng! Cái chức Bình Nam công chúa này xin trả lại cho Hoàng thượng, tiểu muội không làm nữa!

Hồng Cơ truyền triệu A Tử quả không ngoài sự tiên liệu của Tiêu Phong. Nhà vua với nàng đến định bảo nàng về khuyên Tiêu Phong phụng chỉ Nam chinh. Vừa nghe A Tử nói câu này, nhà vua chau mày gắt lên:

-Việc phong thưởng của triều đình là việc lớn của nhà nước, đâu phải chuyện trẻ con muốn làm là làm, không làm thì thôi mà được?

Hồng Cơ vì sủng ái Tiêu Phong mà phong A Tử làm công chúa, vị thần nên nề cả cây đa. Đối với A Tử, y nói câu này kể cũng quá nặng.

A Tử oẹ một tiếng, rồi oà lên khóc.

Hồng Cơ dậm chân, nói:

-Hồng bét, hồng bét!

Bỗng phía sau trường có thanh âm một người đàn bà trong trẻo vang lên:

-Có chuyện chi mà hồng bét? Hoàng thượng giận gì mà đến nỗi phải làm cho cô bé phải sợ hãi khóc lóc?

Dứt lời, tiếng bội ngọc leng keng, một người đàn bà sang trọng bước ra. Mắt nàng tựa sóng thu, khoé hạnh tươi như hoa nở.

A Tử nhận ra nàng là Mục quý phi, một người rất được Hồng Cơ sủng ái.

A Tử liền nói:

-Mục Quý phi! Quý phi hãy xử công bằng cho! Tiểu muội vừa bảo không làm Bình Nam công chúa nữa, mà Hoàng thượng đã quát mắng.

Mục Quý phi thấy nàng khóc lóc sụt mướt trông rất đáng thương, liền quay lại liếc Hồng Cơ bĩu môi cười nói:

-Hoàng thượng! Nàng không làm Bình Nam công chúa, thì Hoàng thượng phong làm Bình Nam Quý phi quách!

Hồng Cơ vỗ đùi nói:

-Nói nhảm! Ta nghĩ tình Tiêu Phong hiền đệ mà phong cho cô bé này chức Bình Nam công chúa và phong y làm Bình Nam đại nguyên soái để chúng về vang kết hôn với nhau. Chẳng dè hiền đệ không chịu làm Bình Nam đại nguyên soái bây giờ cô bé lại không chịu làm Bình Nam công chúa. Phải rồi! Người là người Nam Man không muốn cho ta xuống bình Nam, phải vậy chẳng?

A Tử đáp:

-Tiểu muội có nghĩ đến chuyện Hoàng thượng bình Nam hay chẳng bình Nam đâu? Hoàng thượng muốn bình Đông, bình Tây hay bình gì thì bình, tiểu muội hoàn toàn không để tâm. Nhưng tử phụ của tiểu muội... lại bắt tiểu muội phải lấy tên Xú Bát Quái đui mắt.

Hồng Cơ và Mục Quý phi rất lấy làm kỳ, liền hỏi:

-Tại sao thế?

A Tử không muốn nói rõ căn do, chỉ đáp:

-Tử phụ không ưa tiểu muội, bắt tiểu muội đi lấy người khác.

Giữa lúc ấy bên ngoài trường có tiếng người khẽ la:

-Hoàng thượng!

Hồng Cơ chạy ra ngoài trường thấy một gã là tên thị vệ thân tín hầu cận Tiêu Phong. Gã khẽ nói:

-Khải tấu Hoàng thượng! Tiêu đại vương niêm phong công khố, treo ấn để lại, dường như... đại vương... không từ biệt đã bỏ đi.

Hồng Cơ nghe nói tức giận vô cùng, la lên:

-Hổng rồi! Thế thì y còn coi ta là Hoàng đế nữa thôi?

Nhà vua ngẫm nghĩ một chút, rồi gọi:

-Kêu chỉ huy sứ ngự doanh vào đây!

Ngự doanh Chỉ huy sứ lật đật chạy vào. Hồng Cơ nói:

-Người dẫn quân đến bao vây Nam viện vương phủ ngay tức khắc và hạ lệnh đóng chặt cổng thành. Bất luận là ai cũng không được ra vào.

Hồng Cơ sợ Tiêu Phong thống lĩnh bộ tướng làm phản, liền truyền hiệu lệnh gọi hết các tướng dưới trường Nam Viện đại vương đến ngự doanh.

Mục Quý phi ngồi trong ngự trường, nghe bên ngoài có tiếng tù và thổi lên inh ỏi, tiếng vó ngựa dồn dập tưởng chừng như đã xảy ra biến cố gì.

Người Khất Đan coi sự cách biệt giữa nam nữ không lấy gì làm nghiêm khắc. Quý phi chạy ra ngoài trường, khẽ hỏi Hồng Cơ:

-Bệ hạ! Có sự gì xảy ra mà bệ hạ phải nổi lôi đình như vậy?

Hồng Cơ tức giận nói:

-Thằng cha Tiêu Phong thật không biết điều, dám phản nghịch ta bỏ đi. Lòng hấn vẫn hướng về Nam triều. Chắc là hấn chạy đi báo tin cho bọn Nam Man. Hấn đã biết rất nhiều bí mật quân cơ của Đại Liêu mà bây giờ qua Tống triều, thật là cái lo tâm phúc của ta.

Mục Quý phi trầm ngâm nói:

-Thiếp thường nghe bệ hạ nói là võ công hấn rất cao. Nếu không bắt được, để hấn ra khỏi trùng vi, quả là một mầm vạ lớn.

Hồng Cơ nói:

-Phải đó!

Rồi lớn tiếng hạ lệnh:

-Lệnh cho các trại Phi Long, Phi Hồ, Phi Báo phải hoả tốc dẫn quân đến phủ Nam Viện đại vương để tiếp viện.

Mục Quý phi nói:

-Bệ hạ! Thiếp có một kế!

Rồi ghé tai Hồng Cơ thì thầm một lúc.

Gia Luật Hồng Cơ gật đầu nói:

-Hay lắm! Việc này mà thành thì trăm trọng thưởng cho khanh!

Mục Quý phi tủm tỉm cười nói:

-Được thấy bộ hạ vui lòng là phần thưởng rất trọng rồi. Bộ hạ đối với thần thiếp như vậy, thần thiếp còn mong gì hơn nữa?

Bên ngoài ngự doanh tiếng điều động binh mã rầm rộ không ngớt. Thế mà A Tử ở trong trướng vẫn thản nhiên như không.

Người Khất Đan gọi nhau ơi ới, chạy tới, chạy lui, nàng được thấy nhiều rồi. Trong những cuộc đi săn, tình trạng này diễn ra hàng ngày. Nàng có biết đâu là Hồng Cơ điều động binh mã để tróc nã Tiêu Phong. Nàng ngồi thẫn thờ, ruột rối như mớ bòng bong, lẩm bẩm một mình:

-Bữa nay ta thổ lộ tâm tình với tử phụ. Nhưng y... chẳng để ý gì đến ta mà lại muốn cho ta đi theo gã Xú Bát Quái kia. Dù ta chết còn hơn, nhất định không đi với gã.

Thốt nhiên, một bàn tay khế đặt lên vai A Tử. Nàng giật mình kinh hãi ngoảnh đầu nhìn lại thì chạm cặp mắt dịu hiền của Mục Quý phi.

Quý phi tươi cười hỏi:

-Tiểu muội! Vì lẽ gì mà tiểu muội bần thần như vậy? Phải chăng tiểu muội nghĩ tới tử phụ?

A Tử tuy là người bướng bỉnh, nhưng nghe Quý phi nhắc đến tâm sự của mình, bất giác đỏ mặt lên, cúi đầu không nói gì.

Mục Quý phi ngồi song song với A Tử, khế cầm tay nàng vuốt ve dịu dàng nói:

-Tiểu muội! Tính khí bọn đàn ông thường thô lỗ nóng nảy, nhất là đức Hoàng thượng của chúng ta và Nam Viện đại vương đều là anh hùng hảo hán đương thời, muốn thu phục tấm lòng của họ thật khó khăn.

A Tử gạt đầu, nhận lời Quý phi là đúng.

Mục Quý phi lại nói:

-Trong hậu cung chúng ta bọn đàn bà hàng trăm hàng ngàn, lại vô số người còn đẹp hơn ta. Thế mà ta khiến cho Hoàng thượng sủng ái một mình ta, phần là vì duyên phận, phần nữa là vì ta quen thuộc với một vị lão hoà thượng chùa Thánh Đức tại Thượng Kinh. Nay tử phụ tiểu muội không chút lòng đoái hoài tưởng đến tiểu muội, nhưng tiểu muội bất tất phải buồn phiền. Hãy đi theo ta cùng Hoàng thượng về Thượng Kinh, ta sẽ gặp cao tăng tại chùa Thánh Đức đó, để người tìm cách giúp cho tiểu muội.

A Tử lấy làm kỳ hỏi:

-Vị lão hoà thượng ấy có phép gì?

Mục Quý phi đáp:

-Việc này ta nói với tiểu muội, nhưng tiểu muội không được môi hở răng lạnh với ai. Vậy tiểu muội phải thề với ta rằng: quyết không tiết lộ bí mật!

A Tử liền phát thệ:

-Nếu tiểu muội mà phát lộ những bí mật của Mục Quý phi thì nguyện chết vì loạn đao phân thân.

Mục Quý phi nói:

-Tiểu muội! Vị cao tăng này Phật pháp vô cùng, thần thông quảng đại. Sau khi ta quỳ xuống cầu khẩn, hoà thượng cho ta một bình nước thánh và dặn ta ngấm ngấm cầu khẩn rồi lén cho người đàn ông uống vào. Một khi họ đã uống nước thánh đó thì đến chết cũng không thay lòng đổi dạ.

Mục Quý phi nói xong, móc trong bọc ra một chiếc bình đỏ tươi, nắm thật chặt tựa hồ như chỉ sợ rớt mất.

-----oOo-----